

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3078/2020
10.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Томић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Државног већа тужилаца - Основно јавно тужилаштво у Косовској Митровици, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3812/2018 од 15.05.2020. године, у седници одржаној 10.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3812/2018 од 15.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3812/2018 од 15.05.2020. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 13/17 од 05.09.2018. године у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име мање исплаћене нето накнаде трошкова за одвојен живот од породице у периоду од 25.11.2013. до 15.02.2014. године исплати: за новембар 2013. године, а за период од 25.11.2013 до 30.11.2013. године (пет дана) 4.269,02 динара са законском затезном каматом од 25.12.2013. до исплате, за децембар 2013. године 33.090,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.01.2014. до исплате, за јануар 2014. године 38.115,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.02.2014. године до исплате, за фебруар 2014. године 15.253,95 динара са законском затезном каматом од 25.03.2014. године од исплате, као и да тужиљи изврши обрачин и уплати припадајуће доприносе за социјално осигурање на износе утврђене као мање исплаћене нето накнаде трошкова за одвојен живот од породице у утуженом периоду. Ставом другим изреке преиначено је решење о

тошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужиле да се обавезе тужена да јој исплати износ на име трошкова парничног поступка од 86.740,00 динара и обавезана је тужилца да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао другостепену одлуку применом члана 408. ЗПП у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Сл.гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се, применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку на ком је заснована побијана одлука, тужилца је изабрана за заменика Основног јавног тужилаштва у Косовској Митровици и на дужност је ступила 27.09.2012. године. Решењем Основног јавног тужилаштва П бр. ../12 од 15.10.2012. године тужилци је одобрено право на накнаду трошкова за одвојени живот од породице у висини од 75% просечне месечне зараде запослених у привредни Републике Србије, према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике на дан исплате у складу са чланом 49. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника и одређено да ће се исплата накнада за одвојен живот вршити уз плату за тај месец на бази месечног извештаја о раду. Тужилца је ово право користила до 25.11.2013. године када јој је исплата накнаде обустављена.

Тужилца у овој парници потражује накнаду штете по основу неисплаћене накнаде за одвојени живот од породице на основу решења Основног јавног тужилаштва П бр. ../12 од 15.10.2012. године у периоду од 25.11.2013. године до 15.02.2014. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одлучио усвајањем тужбеног захтева налазећи да је тужена у обавези на исплату тужилци утужених износа накнада трошкова за одвојени живот од породице.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно преиначио првостепену пресуду и одлучио одбијањем тужбеног захтева уз основан закључак да тужилца као изабрано лице неосновано потражује накнаду трошкова за одвојен живот од породице у утуженом периоду.

Законом о јавном тужилаштву („Службени гласник РС“, број 116/08, ... 63/16) нису посебно уређена питања која се односе на врсте накнада и других примања које јавни тужилац и заменик јавног тужиоца имају право у току обављања функције, па право накнаде, по Закону о јавном тужилаштву, јавни тужилац и заменик јавног тужиоца остварују у складу са прописима који уређују права из радног односа изабраних лица (члан 50. став 4.).

Полазећи од члана 50. став 4. Закона о јавном тужилаштву, о праву тужиље на накнаду трошкова који настају у вези с њеним радом у државном органу и другим примањима, начину остваривања права и висина накнаде трошкова и других примања одлучује се применом Уредбе о накнадама и другим примањима изабраних и постављених лица у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 86/07, 104/07 115/07, 44/08, 78/12) која у члану 5. прописује да се на накнаду трошкова привременог или трајног премештаја у друго место рада изабраних и постављених лица у државним органима сходно примењује Уредба Владе којом се уређује накнада трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника. Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр.98/2007) у члану 45. и 48. одређено је да се државном службенику и намештенику накнађују због привременог или трајног премештаја у друго место рада удаљено и од места његовог пребивалишта и од претходног места рада, између осталих и трошкови одвојеног живота од породице.

Како се у конкретном случају не ради ни о привременом, ни о трајном премештају тужиље у друго место рада, удаљено и од њеног места пребивалишта и од претходног места рада, то у наведеним прописима нема основа за накнаду коју тужиља тражи тужбеним захтевом за утужени период.

Наиме, сходно цитираним прописима накнада трошкова за одвојени живот од породице представља својеврсну компензацију трошкова услед премештаја носилаца јавнотужилачке функције у друго место рада који због тога живи одвојено од породице. Да је разумно оправдање за признање спорног права постојало и у односу ситуацију као што је случај са тужиљом и у утуженом периоду, добило би свој нормативни основ, што је у конкретном изостало.

Услед наведеног, супротно наводима ревизије, околност да решење којим је тужиљи признато право на накнаду на одвојени живот није укинута нити измењено, је без утицаја на правилност и законитост побијане одлуке и другачији исход ове правне ставри.

Супротно наводима ревизије, позивање другостепеног суда на примену новелиране одредбе 48. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС", бр. 84/15), без утицаја је на правилност и законитост побијане пресуде, јер су том одредбом као и одредбом члана 48. исте Уредбе („Службени гласник РС“, бр. 98/07) која се има применити у конкретном, услови под којима се оставрује право на трошкове одвојеног живота од породице регулисани на индетичан начин, односно условљени привременим или трајним премештајем у друго место рада (осим у погледу удаљености места рада од места пребивалишта) и предмет су правилне оцене другостепеног суда.

Указивање ревидента на другачију судску праксу, изражену у одлукама нижестепених судова не спречава правилну примену материјалног права у конкретном случају.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић